

Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα
SERVICE DES TRADUCTIONS DU MINISTERE DES AFFAIRES ETRANGERES DE LA REPUBLIQUE
HELLENIQUE, ATHENES
HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS, TRANSLATION SERVICE, ATHENS

Έμβλημα

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

1959-50-2009

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ

Της προσφυγής 32814/07

Την οποία άσκησε ο ΙΑΚΩΒΟΣ- ΠΑΥΛΟΣ ΓΙΟΣΑΚΗΣ

Εναντίον της Ελλάδος

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας στις 24 Σεπτεμβρίου 2009 σε συμβούλιο αποτελούμενο από τους:

Nina Vajic, Πρόεδρος,

Christos Rozakis,

Khanlar Hajiyev,

Dean Spielmann,

Sverre Erik Jebens,

Giorgio Malinverni,

George Nicolaou, Δικαστές

Και από τον André Wampach, αναπληρωτής γραμματέας του τμήματος.

Έχοντας υπόψη την ανωτέρω αναφερόμενη προσφυγή η οποία ασκήθηκε στις 16 Ιουλίου 2007.

Έχοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλλε η εναγόμενη κυβέρνηση και αυτές που παρουσίασε ο προσφεύγων ως απάντηση.

Αφού συσκέφθηκε, εκδίδει την ακόλουθη απόφαση:

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΣΚΕΛΟΣ (EN FAIT)

Ο προσφεύγων, Κορς ΙΑΚΩΒΟΣ- ΠΑΥΛΟΣ ΓΙΟΣΑΚΗΣ, είναι Έλληνας υπήκοος, γεννηθείς το 1965 και επί του παρόντος κρατείται φυλακισμένος στη φυλακή του Κορυδαλλού. Στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο εκπροσωπείται από τους Δικηγόρους Αθηνών Β. ΧΕΙΡΔΑΡΗ και Ι. ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΗ. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τα εξουσιοδοτημένα της όργανα, την Κα Ο. ΠΑΤΣΟΠΟΥΛΟΥ, πάρεδρος του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους και την Κα Χατζηπαύλου, δικαστική αντιπρόσωπος του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

Α. Οι περιστάσεις της περίπτωσης

Τα γεγονότα της υπόθεσης όπως εκτέθηκαν από τους διάδικους, μπορούν να συνοψισθούν ως ακολούθως:

Ο προσφεύγων, αρχιμανδρίτης της Ορθόδοξης Εκκλησίας διώχθηκε ποινικά για σειρά παραβάσεων που διέπραξε μεταξύ 2001 και 2004:

α) Το 2001, αισχροκέρδεια σε βάρος ατόμου, ελληνικής καταγωγής, κάτοικος Σικάγου, στην Αμερική.

β) Από το 2003 έως το 2004, απόκρυψη κάποιων χρηματικών ποσών τα οποία προέρχονται από εγκληματικές δραστηριότητες.

γ) Το 2005, συνεργεία αισχροκέρδειας η οποία διαπράχθηκε από ανακριτή του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών.

δ) Επανειλημμένη απόκρυψη χρημάτων τα οποία προέρχονται από διαφθορά δικαστή.

Στις 16 Ιανουαρίου 2006, ο προσφεύγων υπήρξε το αντικείμενο εντάλματος προσωρινής κράτησης.

Στις 19 Ιανουαρίου 2006, ο προσφεύγων άσκησε προσφυγή εναντίον αυτού του εντάλματος ενώπιον του Συμβουλίου Εφετών. Ζήτησε να εμφανισθεί προσωπικά ενώπιον του προκειμένου να αναπτύξει τα επιχειρήματα του, πράγμα το οποίο έλαβε χώρα στις 28 Φεβρουαρίου 2006. Στις 29 Μαρτίου 2006, το Συμβούλιο Εφετών απέρριψε την προσφυγή εναντίον του εντάλματος (προσωρινής κράτησης).

Στις 19 Μαΐου 2006, ο προσφεύγων κατέθεσε αίτηση η οποία απέβλεπε στην αποφυλάκιση του υπό όρους την οποία ο ανακριτής απέρριψε. Το Συμβούλιο Εφετών επιβεβαίωσε την απόφαση αυτή. Μία νέα αίτηση με ημερομηνία 29 Αυγούστου 2006 είχε την ίδια έκβαση με την απόφαση 48/2006 του ανακριτή.

Στις 11 Οκτωβρίου 2006, ο προσφεύγων εισήγαγε προσφυγή εναντίον της απόφασης 48/2006 ενώπιον του Συμβουλίου Εφετών. Στις 19 Οκτωβρίου 2006, ζήτησε την άδεια να εμφανισθεί προσωπικά με τον δικηγόρο του ενώπιον του Συμβουλίου Εφετών προκειμένου να εκθέσει τους λόγους που δικαιολογούσαν, σύμφωνα με τον ίδιο, την αντικατάσταση της προσωρινής του κράτησης για αποφυλάκιση υπό όρους. Για να αποδείξει την αναγκαιότητα αυτής της προσωπικής εμφάνισης, ο προσφεύγων κατέθεσε συμπληρωματικές παρατηρήσεις στις 18 Νοεμβρίου και στις 12 Δεκεμβρίου 2006. Στις 21 Δεκεμβρίου 2006, ο προσφεύγων εμφανίσθηκε προσωπικά ενώπιον του Συμβουλίου Εφετών.

Με μία απόφαση 3438/2006 της 29^{ης} Δεκεμβρίου 2006, το Συμβούλιο Εφετών διέταξε την αποφυλάκιση του υπό όρους (κατάθεση εγγύησης 30.000 Ευρώ, παρουσίαση στο αστυνομικό τμήμα του τόπου διαμονής μέσα στις πέντε πρώτες μέρες κάθε μήνα και απαγόρευση εγκατάλειψης της χώρας).

Στις 9 Ιανουαρίου 2007, ο Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου άσκησε αναίρεση εναντίον της απόφασης 3438/2006. Η ακρόαση ορίσθηκε στις 26 Ιανουαρίου 2007 και ο Εισαγγελέας κατέθεσε τις παρατηρήσεις του στις 11 Ιανουαρίου 2007.

Στις 16 Ιανουαρίου 2007, ο προσφεύγων ζήτησε από το Συμβούλιο Εφετών του Αρείου Πάγου την άδεια να εμφανισθεί προσωπικά ή μέσω του δικηγόρου του, προκειμένου να εκθέσει τις αντιρρήσεις (ενστάσεις) και τα επιχειρήματα του εναντίον της πρότασης του Εισαγγελέα. Επικαλείτο το άρθρο 6 της Σύμβασης. Στις 17 Ιανουαρίου 2007, ο Εισαγγελέας ζήτησε την απόρριψη αυτής της αίτησης. Στις 25 Ιανουαρίου 2007, ο προσφεύγων κατέθεσε ογκώδεις παρατηρήσεις που αφορούν τόσο τους λόγους αναίρεσης που επικαλέσθηκε ο Εισαγγελέας όσο και το θέμα παράτασης της κράτησης.

Στις 26 Ιανουαρίου 2007, το Συμβούλιο Εφετών του Αρείου Πάγου συνεδρίασε παρουσία του Εισαγγελέα ο οποίος δεν ήταν αυτός ο οποίος είχε ασκήσει την αναίρεση και είχε συντάξει παρατηρήσεις διότι ο τελευταίος κωλύετο.

Με απόφαση 194/2005 η οποία εκδόθηκε στις 5 Φεβρουαρίου 2007, ακύρωσε την απόφαση 3438/2006 με την αιτιολογία ότι ήταν αντιφατική και ανεπαρκώς αιτιολογημένη. Επισήμανε ότι τα ειδικά χαρακτηριστικά των πράξεων για τις οποίες κατηγορείται ο προσφεύγων έδειχναν ότι αυτές είχαν διαπραχθεί μεθοδικά και κατ'επανάληψη επί μιας μακράς περιόδου και ότι το Συμβούλιο Εφετών δεν δικαιολογούσε επαρκώς τις προτάσεις του σύμφωνα με τις οποίες ο προσφεύγων δεν διακινδύνευε να συνεχίσει την εγκληματική του δραστηριότητα. Τέλος, παρέπεμψε την υπόθεση ενώπιον του Συμβουλίου Εφετών για να αποφανθεί εκ νέου με διαφορετική σύνθεση.

Επιπλέον, το Συμβούλιο Εφετών του Αρείου Πάγου έκρινε ότι το γεγονός ότι μόνο ο Εισαγγελέας έχει το δικαίωμα να ασκήσει αναίρεση και όχι ο κατηγορούμενος, δεν αγνοούσε την αρχή της ισότητας των μέσων όπως εγγράφονται τα άρθρα 4 του Συντάγματος και 6, παράγραφος 1 της Σύμβασης και το άρθρο 5, παράγραφος 4 αυτής, διότι ο Εισαγγελέας δεν μπορούσε να εξομοιωθεί με ένα μέρος της δίκης. Άλλωστε, ο κατηγορούμενος είχε την δυνατότητα να προβάλλει τα επιχειρήματά του. Σχετικά με την αίτηση του προσφεύγοντος να εμφανισθεί προσωπικά, ήταν απαράδεκτη διότι δεν είχε διατυπωθεί από τον διάδικο που είχε ασκήσει την αναίρεση.

Ο προσφεύγων οδηγήθηκε την ίδια μέρα στη φυλακή. Αποφυλακίσθηκε στις 14 Αυγούστου 2007, ημερομηνία που αντιστοιχεί στο όριο της μέγιστης περιόδου προσωρινής κράτησης των δέκα οκτώ μηνών, η οποία επιτρέπεται από το εσωτερικό δίκαιο.

B. Το κατάλληλο εσωτερικό δίκαιο και πρακτική

Το άρθρο 309 του Κώδικα ποινικής δικονομίας ορίζει:

«1. Το Συμβούλιο Εφετών μπορεί: α) να αποφασίσει να μην κρατήσει την κατηγορία, β) να αποφασίσει τελικά την ποινική καταδίωξη, γ) να αναστείλει την ποινική καταδίωξη αλλά μόνο για τα εγκλήματα εκούσιας ανθρωποκτονίας, εκούσιας κλοπής, παράνομης είσπραξης χρηματικού ποσού, κλοπής (...) και εκούσιας πυρκαγιάς, δ) να διατάξει συμπληρωματική ανάκριση και ε) να παραπέμψει τον κατηγορούμενο σε δικαστική απόφαση ενώπιον του αρμόδιου δικαστηρίου.

2. Το συμβούλιο το οποίο επιλήφθηκε της αίτησης του ενός εκ των διαδίκων πρέπει να διατάζει την εμφάνιση αυτών προκειμένου να δώσουν, ενώπιον του Εισαγγελέα, κάθε λεπτομέρεια. Επιπρόσθετα, μπορεί να επιτρέψει στους συνηγόρους να παρουσιάσουν προφορικά παρατηρήσεις σχετικά με την υπόθεση. Το συμβούλιο μπορεί επίσης να διατάζει αυτεπαγγέλτως τις ανωτέρω αναφερόμενες πράξεις. Δεν μπορεί να απορρίψει μία αίτηση παράστασης παρά μόνο για συγκεκριμένους λόγους που πρέπει να αναφέρονται ρητά στην απόφαση του. Όταν διατάσσει την παράσταση του ενός εκ των διαδίκων, το συμβούλιο υποχρεούται να καλέσει και να ακούσει επίσης τον άλλο (...).

Αυτή η διάταξη εφαρμόζεται αναλογικά ενώπιον του Συμβουλίου Εφετών (άρθρο 316, παράγραφος 2 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας) και του Συμβουλίου Εφετών του Αρείου Πάγου (άρθρο 485, παράγραφος 1). Ωστόσο, μπορεί να εμφανισθεί προσωπικά ενώπιον αυτού μόνο ο διάδικος ο οποίος άσκησε την αναίρεση. Αυτό εξηγείται από το γεγονός ότι οι διευκρινήσεις που μπορεί να είναι αναγκαίες στην περίπτωση αυτή πρέπει να αναφέρονται στους λόγους αναίρεσης. Ο Άρειος Πάγος δεν εξετάζει την ουσία της υπόθεσης αλλά το βάσιμο της απόφασης του Συμβουλίου Εφετών (Άρειος Πάγος, απόφαση 807/2008). Αυτές τις εξηγήσεις μπορεί να τις δώσει μόνο ο διάδικος που άσκησε την αναίρεση, μία αίτηση παράστασης η οποία προέρχεται από τον άλλο διάδικο είναι απαράδεκτη (μη παραδεκτή) (Άρειος Πάγος απόφαση 307/2004).

ΑΙΤΙΑΣΕΙΣ

Ο προσφεύγων, επικαλούμενος τα άρθρα 5, παράγραφος 4 και 6 της Σύμβασης, παραπονιέται για την άρνηση να του επιτραπεί να εμφανισθεί, προσωπικά ή μέσω του δικηγόρου του, ενώπιον του Συμβουλίου Εφετών του Αρείου Πάγου.

ΝΟΜΙΚΑ

1. Ο προσφεύγων παραπονιέται για την άρνηση να του επιτραπεί να εμφανισθεί, προσωπικά ή μέσω του δικηγόρου του, ενώπιον του Συμβουλίου

Εφετών του Αρείου Πάγου προκειμένου να αντικρούσει τις προτάσεις του Εισαγγελέα που αποβλέπει στην διατήρηση της προσωρινής κράτησης. Επικαλείται το άρθρο 5, παράγραφος 4 της Σύμβασης που ορίζει:

«Καθένας που στερείται της ελευθερίας του με σύλληψη ή κράτηση, έχει το δικαίωμα να ασκήσει προσφυγή ενώπιον του δικαστηρίου προκειμένου να αποφανθεί το συντομότερο δυνατόν για την νομιμότητα της κράτησης του και να διατάξει την αποφυλάκιση του εάν η κράτηση είναι παράνομη».

Αναφερόμενη στην απόφαση Toth εναντίον της Αυστρίας (12 Δεκεμβρίου 1991, παράγραφοι 85087, σειρά Α αρ. 224), η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το άρθρο 5, παράγραφος 4 δεν εφαρμόζεται στην προκειμένη περίπτωση, διότι το Συμβούλιο Εφετών του Αρχείου Πάγου που επιλήφθηκε της αναίρεσης του Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου δεν εξέτασε την ουσία της υπόθεσης (δηλαδή εάν οι προϋποθέσεις για παράταση ή όχι της κράτησης εκπληρούντο), αλλά έλεγξε μόνο την νομιμότητα της απόφασης του Συμβουλίου Εφετών. Το Συμβούλιο Εφετών του Αρχείου Πάγου δεν έλαβε υπόψη του την απόφαση παράτασης ή όχι της προσωρινής κράτησης, αλλά μόνο αυτή του Εφετείου στο οποίο το πρώτο παρέπεμψε την υπόθεση.

Η Κυβέρνηση παρατηρεί άλλωστε ότι η ακρόαση ενώπιον του Συμβουλίου Εφετών του Αρείου Πάγου αναφέρετο στην εξέταση της νομιμότητας, συγκεκριμένα στο αιτιολογικό της απόφασης του Συμβουλίου Εφετών και όχι στην παράταση της προσωρινής κράτησης. Σύμφωνα με την ίδια, ο προσφεύγων μπόρεσε να αναπτύξει τα επιχειρήματα του τόσο έναντι των μέσων αναίρεσης του Εισαγγελέα όσο και απέναντι του θέματος της κράτησης του. Η Κυβέρνηση υπογραμμίζει ότι ο Εισαγγελέας ενεργεί ως όργανο δικαιοσύνης αυτόνομο και αμερόληπτο που βοηθά τον δικαστή στην έρευνα της αλήθειας και δεν μπορεί να εξομοιωθεί με έναν διάδικο στη δική ή με έναν αντίδικο του κατηγορούμενου. Στην προκειμένη περίπτωση, η πρόσβαση του προσφεύγοντος στα στοιχεία του φακέλου δεν εμποδίστηκε καθόλου και απάντησε στην αίτηση αναίρεσης και στις παρατηρήσεις του Εισαγγελέα με τρόπο ώστε να μην υπάρξει καμία διακοπή της ισότητας των μέσων μεταξύ των δύο διαδίκων.

Ο προσφεύγων, επικαλούμενος την απόφαση Fodale εναντίον της Ιταλίας (αρ. 10148/01, 1^η Ιουνίου 2006), καλεί το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο να απορρίψει την θέση της Κυβέρνησης με την αιτιολογία ότι το Συμβούλιο

Εφετών που επιλήφθηκε με παραπομπή, ήταν υποχρεωμένο να συνεχίσει την απόφαση του Συμβουλίου Εφετών του Αρείου Πάγου.

Ο προσφεύγων κατηγορεί την Κυβέρνηση ότι έκανε μία ανάγνωση πολύ ρητή του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας υποστηρίζοντας ότι η προσωπική παράσταση ενώπιον του Συμβουλίου Εφετών του Αρείου Πάγου επιφυλάσσεται για τον διάδικο που έχει ασκήσει την αναίρεση. Υπογραμμίζει ότι ο κατηγορούμενος είναι στο κέντρο της διαδικασίας ενώπιον αυτού του Συμβουλίου Εφετών. Αυτή η διαδικασία τον αφορά άμεσα και προσωπικά διότι από την έκβαση της εξαρτάται η διατήρηση στην ελευθερία ή η οδήγηση του στην φυλακή. Στη προκειμένη περίπτωση, ο Εισαγγελέας δεν περιορίστηκε στον ρόλο ενός τρίτου ατόμου, ουδέτερου στην αντιδικία αλλά κάλεσε το Συμβούλιο Εφετών να ακυρώσει την απόφαση του Εφετείου.

Σύμφωνα με την νομολογία του Δικαστηρίου, η δυνατότητα για έναν κρατούμενο «να ακουστεί ο ίδιος ή, στην ανάγκη, μέσω κάπου τρόπου εκπροσώπησης» απεικονίζει σε κάποιες περιπτώσεις τις «θεμελιώδεις εγγυήσεις διαδικασίας που εφαρμόζονται σε θέματα στέρησης ελευθερίας» (Sanchez- Reisse εναντίον Ελβετίας, 21 Οκτωβρίου 1986, παράγραφος 51, σειρά Α 107). Αυτή είναι η περίπτωση κυρίως όταν η παράσταση του κρατούμενου μπορεί να θεωρηθεί ως μέσο εξασφάλισης της τήρησης της ισότητας των μέσων, μία από τις κύριες διαφυλάξεις, συναφείς με διαδικασία νομικού χαρακτήρα απέναντι της Σύμβασης.

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο υπενθυμίζει επιπλέον ότι στην απόφαση Καμπάνης εναντίον της Ελλάδος (13 Ιουλίου 1995, παράγραφος 58, Σειρά Α 318-B), έκρινε, με την ευκαιρία μίας διαδικασίας ενώπιον του Συμβουλίου Εφετών ότι «η ισότητα των μέσων επέβαλλε να δώσουμε στον προσφεύγοντα την δυνατότητα να εμφανισθεί συγχρόνως με τον Εισαγγελέα προκειμένου να μπορέσει να αντικρούσει τις προτάσεις του».

Συμπεράνε ότι «ελλείπει να προσφέρουμε στον ενδιαφερόμενο πρέπουσα συμμετοχή σε δίκη της οποίας η έκβαση ήταν καθοριστική για την διατήρηση ή την άρση της κράτησης του, το ισχύον νομικό σύστημα την εποχή εκείνη και όπως εφαρμόστηκε στην παρούσα υπόθεση δεν ανταποκρίνετο στις απαιτήσεις του άρθρου 5, παράγραφος 4». Αυτή η νομολογία επιβεβαιώθηκε επίσης στην υπόθεση Κοτσαρίδης (Κοτσαρίδης εναντίον της Ελλάδος, αρ.71498/01, 23 Σεπτεμβρίου 2004).

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο δέχεται ότι σε κάποιες περιστάσεις και κυρίως όταν ο ενδιαφερόμενος μπόρεσε να εμφανισθεί ενώπιον του δικαστηρίου που αποφαινεται πρωτοβάθμια για την κράτηση του, η τήρηση των συναφών διαδικαστικών απαιτήσεων στο άρθρο 5, παράγραφος 4 δεν απαιτεί να εμφανισθεί εκ νέου ενώπιον του δικαστηρίου προσφυγής. Παρατηρεί ωστόσο ότι για να καθορίσουμε εάν μία δίκη που άπτεται του άρθρου 5, παράγραφος 4 προσφέρει τις αναγκαίες εγγυήσεις, πρέπει να λάβουμε υπόψη την ιδιαίτερη φύση των περιστάσεων μέσα στις οποίες διεξάγεται (Husac εναντίον της Τσεχίας, αρ. 19970/04, 4 Δεκεμβρίου 2008, παράγραφος 43, και Krejcir εναντίον της Τσεχίας, αρ. 39298/04 και 8723/05, 26 Μαρτίου 2009, παράγραφος 117).

Στη προκειμένη περίπτωση, το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο επισημάνει ότι ο προσφεύγων ζήτησε και πήρε την άδεια να εμφανισθεί δύο φορές ενώπιον του Συμβουλίου Εφετών: Την πρώτη φορά στις 28 Φεβρουαρίου 2006 για να αμφισβητήσει το ένταλμα προφυλάκισης που εκδόθηκε εναντίον του στις 16 Ιανουαρίου 2006 και κατόπιν στις 21 Δεκεμβρίου 2006 για να απαιτήσει την αποφυλάκιση του υπό όρους. Στη συνέχεια αυτής της τελευταίας παράστασης και με την απόφαση του 3438/2006 της 29^{ης} Δεκεμβρίου 2006, το Συμβούλιο Εφετών έκανε δεκτή την αίτηση του προσφεύγοντος και διέταξε την απελευθέρωση του. Στις 9 Ιανουαρίου 2007, ο Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου άσκησε αναίρεση εναντίον αυτής της απόφασης και στις 11 Ιανουαρίου 2007 κατέθεσε συμπληρωματικές παρατηρήσεις. Στις 16 Ιανουαρίου 2007, ο προσφεύγων ζήτησε από το Συμβούλιο Εφετών του Αρείου Πάγου την άδεια να παρασταθεί για να εκθέσει τις ενστάσεις του και τα επιχειρήματα του εναντίον της πρότασης του Εισαγγελέα. Στις 17 Ιανουαρίου 2007, ο Εισαγγελέας ζήτησε την απόρριψη αυτής της αίτησης. Στις 25 Ιανουαρίου 2007, ο προσφεύγων κατέθεσε συμπληρωματικές παρατηρήσεις αναφορικά τόσο με τους επικαλούμενους λόγους αναίρεσης του Εισαγγελέα όσο και με το θέμα παράτασης της κράτησης. Ωστόσο, το Συμβούλιο Εφετών του Αρείου Πάγου αρνήθηκε στον προσφεύγοντα να εμφανισθεί, ακύρωσε την απόφαση του Συμβουλίου Εφετών και παρέπεμψε την υπόθεση σε αυτό.

Το Συμβούλιο Εφετών του Αρείου Πάγου εξέτασε σε βάθος το αιτιολογικό της απόφασης του Συμβουλίου Εφετών. Αφού επεσήμανε ότι τα ειδικά χαρακτηριστικά των πράξεων για τις οποίες κατηγορείται ο προσφεύγων

απεδείκνυναν ότι αυτές είχαν διαπραχθεί μεθοδικά και κατ'επανάληψη σε μία μακρά περίοδο, συμπέρανε ότι το Συμβούλιο Εφετών δεν αιτιολογούσε επαρκώς το συμπέρασμα του σύμφωνα με το οποίο ο προσφεύγων δεν διακινδύνευε να συνεχίσει την εγκληματική του δραστηριότητα. Ωστόσο, η απόφαση σχετικά με την παράταση ή όχι της κράτησης του προσφεύγοντος εξαρτάτο τελικά από το Συμβούλιο Εφετών που καλείτο να αποφανθεί επί της παραπομπής. Το Συμβούλιο Εφετών του Αρείου Πάγου δεν αποφαινεται το ίδιο επί της καταλληλότητας ή της αναγκαιότητας να κρατηθεί ο κατηγορούμενος φυλακισμένος ή να αφεθεί ελεύθερος, διότι δεν αντικαθιστά την ίδια εκτίμηση του με αυτή της αρχής από την οποία προέρχεται η απόφαση.

Συνεπώς, το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο κρίνει ότι δεν θα μπορούσε να κατηγορήσει τις δικαστικές αρχές ότι παρέλειψαν να προσφέρουν στον προσφεύγοντα επαρκή συμμετοχή στη δίκη της οποίας η έκβαση θα ήταν καθοριστική για την συνέχιση της κράτησης του και ότι του στέρησαν προσφυγή σύμφωνα με τις απαιτήσεις του άρθρου 5, παράγραφος 4 της Σύμβασης.

Συνάγεται ότι αυτό το μέρος της προσφυγής πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτο ως προδήλως αβάσιμο, κατ'εφαρμογή του άρθρου 35, παράγραφοι 3 και 4 της Σύμβασης.

2. Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο παρατηρεί ότι ο προσφεύγων στήριζε επίσης την προσφυγή του στο άρθρο 6 της Σύμβασης επικαλούμενος παράβαση της αρχής του αντιφατικού. Όπως η αιτίαση υπό το άρθρο αυτό συγχέεται με αυτό σχετικά με το άρθρο 5, το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο εκτιμά ότι δεν τίθεται κανένα διαφορετικό ζήτημα υπό το πρίσμα αυτής της διάταξης, δεδομένου ότι το άρθρο 5 περιέχει, όσο αφορά την στέρηση της ελευθερίας, ιδιαίτερες διαδικαστικές εγγυήσεις, διαφορετικές από αυτές του άρθρου 6 και ότι αποτελεί λοιπόν *lex specialis* σε σχέση με τη διάταξη αυτή (δείτε, *mutatis mutandis*, *Reinprecht εναντίον της Αυστρίας*, αρ. 67175/01, παράγραφος 55, *ECtHR* 2005-XII). Δεν κρίνει λοιπόν αναγκαία την εξέταση αυτής της αιτίας.

Για τους λόγους αυτούς, το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο κηρύσσει, ομόφωνα, την προσφυγή απαράδεκτη.

Υπογραφή

Υπογραφή

André Wampach
Αναπληρωτής Γραμματέας

Nina Vajic
Πρόεδρος